

DES DE SEMPRE I PER SEMPRE

No em vull despertar ni sortir del llit, prefereixo continuar pensant que tan sols ha estat un somni, o més ben dit, un malson. Però he de posar els peus a terra i afrontar la realitat, és el que ell hauria volgut.

Quan es va morir l'àvia, jo estava molt trista. Recordo que, com ara, no em volia aixecar del llit. Però ell va venir, em va agafar. Estàvem rient i plorant a la vegada. Aquell va ser el primer cop que vaig anar amb moto i recordo que la sensació de l'aire tocant el meu cos, fent-me volar els cabells, em va alliberar del món per uns instants. Llavors vaig voler aprendre a conduir-la i l'Adri me'n va ensenyar.

¿Per què? ¿Per què a ell?

Recordo també una vegada que estava trist. Ell sempre em consolava en els meus dies dolents, així que vaig anar cap a la seva habitació i li vaig preguntar què li passava.

Em va dir que no tenia ganes de parlar-ne, però que recordés que sempre havia de ser jo mateixa, que havia d'actuar com cregués correcte sense pensar que potser les conseqüències per a mi serien pitjors, que si tots fóssim covards de no actuar per por del que diran ningú faria res per ajudar a qui ho necessités... En fi, tantes i tantes coses... Sempre va ser molt bona persona.

I amb el ressò de tots aquests records a la meva ment, m'aixeco disposada a enfrontar-me al dia d'avui.

Em rento la cara i baixo a esmorzar amb la meva mare. Només entrar a la cuina em trobo amb la seva mirada i em quedo observant-la un segon, té els ulls vermells i les ulleres inflades de tant de plorar. M'apropo més a ella, a poc a poc, i en un intent de trencar el silenci abans que tornem a començar a plorar les dues dic:

- Has fet croissants...

- Eren els seus preferits, de xocolata negra i melmelada –respon la mare amb la mirada perduda-. És com si, d'un moment a un altre, hagués d'entrar per la porta donant-me les gràcies per haver-los fet especialment per a ell mentre m'abraça.

M'apropo a ella i li faig una abraçada, tot i que ja sé que no serà com les de l'Adrià...

- No sé com definir això que sento, mama, és una mena de pressió al pit que m'ofega i no em deixa respirar, és com un buit ple de tristesa, una tristesa que

està tancada dins meu i que només una persona tenia la clau per deixar-la sortir. Però ell no està amb mi, i no tornarà, així que aquesta sensació no es mourà d'aquí. Amb una mica de sort el temps la farà més petita, però mai marxarà del tot, i hauré d'aprendre a viure amb això.

- Marta, filla, mira'm -em diu aguantant-me el cap amb les mans, obligant-me a mirar-la al ulls, aquests mateixos ulls que tenia l'Adri, grans i blaus, com un oceà, ara ple de llàgrimes -ni que no el vegem, ell continua aquí, i passi el que passi sempre ens protegirà i ens estimarà. Juntes ho superarem i convertirem aquesta tristesa en l'alegria dels records.

Assenteixo amb el cap incapaç de dir res més i acabem d'esmorzar en silenci.

Després, anem a arreglar-nos per anar a l'església.

-Edu, vas ser el millor germà que hauria pogut demanar, amb els teus defectes i les teves virtuts, però eres el meu germà gran, i malgrat que sé que ja no ets aquí, et continuo necessitant. T'estimo molt i el meu amor per tu seguirà sempre aquí per tu, des de sempre i per sempre.